

Op naar moeders

- Je zei toch, dat we nog even naar mijn moeder zouden gaan? vroeg Renee.
- Lynn keek met een verveelde blik door de voorruit naar het natte asfalt.
- Ik dacht, heb ik ook een keer geluk.
- Omdat je niet lang bij je moeder hoefde te blijven?
- Ja, zei Lynn. Maar goed, jij bent met mij mee naar mijn moeder geweest, ik ga met jou mee.
- Naar mijn moeder. Dat vind ik heel lief van je.
- Lynn zuchtte. Blijkbaar had haar vriendin last van een onnozele bui.
- Ik jokte, Renee. Ik wilde niet lang bij mijn moeder blijven, daarom zei ik dat we nog bij jouw moeder op visite zouden gaan.
- O, ik dacht al. Ik kon me niet herinneren dat ik vandaag met mijn moeder had afgesproken.
- Nog zoiets, zei Lynn. Jij zou naar je moeder gaan, niet wij.
- Wil je dan niet mee? zei Renee verbaasd.
- Ik ga wel mee.... Gedeelde smart en zo.
- Het begon weer te regenen. Vanmorgen scheen de zon nog.
- Het komt eigenlijk wel goed uit, zei Lynn. Hebben we morgen een leuke dag.
- Het is best gezellig bij mijn moeder, hoor.
- Lynn zweeg. Ze had niets met moeders, niets met oude mensen in het algemeen, maar Renee kon het goed met haar moeder vinden.
- Ik geloof je, Renee. Ik had er gewoon niet op gerekend. Als we mijn moeder niet tegen waren gekomen, had ik alleen het formulier afgegeven bij de verpleegsterspost.
- Waar was dat formulier eigenlijk voor? Je had het toch ook morgen kunnen afgeven?
- Ze moesten het vandaag hebben. Het is een lijst met medicijnen.
- Die je moeder gebruikt?
- Ze neemt soms haar medicijnen niet in, daarom nemen de verzorgsters het over.
- Renee minderde langzaam vaart.
- Zijn we er al? vroeg Lynn.
- Nee, maar het wordt glad.
- Afijn, ze hebben nu de lijst, mijn moeder is blij en jouw moeder is dadelijk blij.
- Altijd, zei Renee. Als ze me ziet, leeft ze helemaal op.
- Terwijl ze toch bijna elke dag visite krijgt.
- Renee knikte langzaam. Lynn monsterde haar gezicht.
- Vind je dat niet wat veel?
- Och, zei Renee, het is wel goed dat ze in de gaten wordt gehouden. Ze is al een keer gevallen.
- Omdat ze slecht ziet?
- En omdat ze slecht loopt. Gelukkig liep het goed af, al werd ze drijfnat. Mijn oudste broer was in de buurt en die heeft haar op de kant getrokken.
- Op de kant getrokken? Waar viel ze dan in?
- De vijver. Ze is in de vijver gevallen.
- Dertig centimeter water en ze had hulp nodig?
- Een beetje wel. De vijver is bijna twee meter diep.
- Wat?! Had je vader soms een hekel aan je moeder?
- Renee keek Lynn verwijtend aan.
- Sorry...
- Mijn ouders hielden veel van elkaar.
- Tuurlijk. Maar waarom heeft je vader die vijver zo diep gemaakt?
- Omdat mijn vader een slimme man was. Hij wilde geen filter in de vijver plaatsen. Een vijver moet dan veel water bevatten.
- Dat kun je wel zeggen. Twee meter diep...
- En zes meter lang.

Lynn schoot in de lach.

- Sorry, zei ze, toen ze Renee achterdochtig zag kijken. Ik vroeg me alleen maar af of jullie vaak in de vijver zwommen, of dat je bang was door een octopus te worden gegrepen.

Renee glimlachte en reed weer harder. Het wegdek was net vernieuwd. Tikjes gaven het spatten van kleine steentjes tegen het chassis aan.

Lynn schudde haar hoofd.

- Twee meter diep... Was je moeder niet bang dat jullie in het water zouden vallen?

- We waren toen al wat groter. In het oude huis had ze het beslist niet goed gevonden.

- Overigens, is ze nog boos op mij? vroeg Lynn.

- Nee, natuurlijk niet, dat was een misverstand. Ze dacht dat jij had zitten stoken.

- Alsof ik me met jou en je moeder zou bemoeien. Ik ben wel kritisch geweest, dat wel.

- Ongetwijfeld, zei Renee. Ik ken je niet anders.

- Ik heb ze gezegd, dat ze zelf ook een beetje actief moet worden en niet alleen maar moet gaan zitten wachten tot de kinderen haar komen amuseren.

- Heb je dat zo gezegd?

- Ongeveer.

- Het is nog vroeg, zei Renee na een blik op de klok in het dashboard.

- Leuk. Kunnen we de hele middag je moeder gezelschap houden.

- De hele middag is nou ook weer niet nodig, zei Renee.

- Het is toch gezellig bij haar?

- Jawel, maar ik ben in het weekend nog bij haar geweest.

- Waren je broers er ook?

- Twee van hen.

- Zo... Twee broers en jij, dat zijn dus drie kinderen, allemaal op visite.

- Ik weet het, zei Renee. Soms vind ik het wel een beetje overdreven. Je had gelijk, toen je zei dat ze zelf iets moet ondernemen. Nu voel ik me af en toe net een artiest die met tegenzin het publiek vermaakt.

- We hoeven niet lang te blijven, zei Lynn.

- Als ik daar binnenstap, blijf ik er minstens twee uur. Ik kan het niet maken om na een half uur al te vertrekken. Ze zou het niet begrijpen.

- Waarom niet? Je bent er pas nog geweest.

- Ze is wel mijn moeder.

- Ze is niet zielig.

- Nee, maar ze is wel mijn moeder.

- Zij heeft haar eigen leven, jij hebt je eigen leven. Je bent haar niets verplicht.

- Zit je me nu op te stoken?

Lynn hief even haar handen en zei niets.

- Hm... zei Renee. Een beetje gelijk heb je wel.

- Toch?

- Nou ja, ik ben er inderdaad pas geweest. Ik zou trouwens niet weten waar ik het nu weer over zou moeten hebben. Ze zal wel hoofdzakelijk met jou willen praten.

- Met mij?! Dat meen je niet!

Ter verontschuldiging haalde Renee haar schouders op.

- Als we hierna nog ergens een afspraak hadden, dan was het wat anders. Dan hebben we een reden om eerder te vertrekken.

- Die moet er zijn, zei Lynn verbeteren. Al is je moeder een heilige, ik ga niet twee uur lang met een oud mens zitten kletsen, zeker niet nadat ik net mijn moeder heb gesproken.

- Daar kwam je nog goed van af, zei Renee. Ik was degene die de hele tijd met haar zat te praten. Jij was met van alles bezig, behalve met haar.

- Mijn zenuwen, zei Lynn. Ik moet mezelf sparen.

- Maar als we nu eens...

- Wat? vroeg Lynn.

- Moet jij ergens naar toe?
 - Ikke?
 - Ja, zei Renee. Moest jij niet nog boodschappen doen?
 - Boodschappen? O, een boodschap... Ja, nu je het zegt, ik heb wat spullen nodig.
 - Daarom zijn we ook hier, zei Renee.
 - O ja?
 - Omdat we samen die spullen gaan ophalen met de auto. Het zijn toch zware boodschappen?
 - Ja, heel zwaar.
 - En nu we toch in de buurt zijn, gaan we even bij mijn moeder langs, zomaar.
- Lynn knikte begrijpend.
- Zo zijn wij, zei ze.
 - Altijd maar bezig met onze moeders, zei Renee.
 - Een en al liefde.
 - Daarom zijn wij ook bevriend.
 - Pfoe... zei Lynn.
 - Wel jammer, zei Renee, maar het is niet anders. We kunnen niet lang blijven.
- Lynn schudde verwoed nee.
- Kijk, de zon schijnt weer.
- Renee keek onder de daklijst door naar de lucht.
- De wolken trekken weg.
 - Zo te zien wel. Hoe lang zullen we bij je moeder blijven?
 - Hooguit een uurtje, zei Renee. Je bedoelt, we hebben daarna tijd zat?
 - Ja, dan hebben we morgen en vandaag tijd voor onszelf. Kunnen we onze relatie verder uitbouwen.
 - Gaan we klef worden?
 - Alles, zei Lynn, alles beter dan uit beleefdheid je tijd verdoen.
 - Heb jij veel tijd nodig? vroeg Renee.
 - Een uurtje toch? zei Lynn verbaasd. Dat zei je net.
 - Nee, ik bedoel daarna.
 - Daarna? Wat daarna? Nadat we bij je moeder zijn geweest?
 - Je moest toch nog zware spullen ophalen?
- Lynn staarde haar vriendin verbijsterd aan. Renee glimlachte onnozel.
- Renee... zei Lynn met een hese stem. Wat... ben je nou werkelijk...
- Opeens begon Renee te lachen. Terwijl Lynn haar vriendin met stijgende achterdocht gadesloeg, hing die gierend in haar veiligheids gordel.
- Als je klaar bent... zei Lynn dreigend.
- Renee wilde reageren, maar ze kon niet ophouden met lachen.
- Dan mag je me vertellen of we werkelijk naar je moeder gaan.
- Renee schudde nee.
- Nee, lachte ze. Natuurlijk niet.
- Lynn keek nijdig voor zich uit. Dit zou ze Renee nog een keer betaald zetten.
- Je let ook echt niet op, hè. Hebben wij ooit deze route genomen naar mijn moeder?
 - Weet ik veel, zei Lynn. Ik zie dat niet. Jij rijdt.
- Renee veegde een traan uit haar ooghoeken.
- Hier heb ik nog lang plezier van, zei ze.
 - En, waar gaan we nu naar toe, als ik vragen mag?
 - Naar het oosten, beste vriendin, zei Renee. Naar het oosten, weg van het natte weer.
- Lynn zakte onderuit. Ze monkelde:
- En weg van onze moeders.
- Renee keek opzij en schoot toen opnieuw in de lach.
- Dit, zei Lynn, ofschoon ze moest glimlachen, komt nog een keer bij je terug.